

1

อยู่ร่วมชายคาเดียวกับศัตรู

"ให้ตายสิ! ทำไมถึงหล่ออย่างนั้นะ! เพอร์เฟกต์จริงๆ เลย เสียงก็เท... ไอ้ เป็นเสียงที่พระเจ้าประทานมาแท้ๆ หล่อมาก หล่ออย่างไม่มีที่ติ กรีด!!"

"เบาๆ หน่อยได้มั๊ย ลียัน"

"จะให้เบาได้ยังไงกันล่ะแม่ หล่อลากดินขนาดนี้ หนูก็ต้องกรีดให้สมกับความหล่อสิ! โอ๊ยๆ เหมือนหัวใจจะหยุดเต้นเลย ว้าวๆ! แม่! ดูสิ เห็นดวงตานี้รีเปล่า ดวงตางดงามจนหนูแทบหลอมละลาย"

พอมองวงที่สมบูรณ์แบบอย่างวงฮาเดสแล้ว ฉันก็ร้องตะโกนพร้อมกับทำหน้าที่เหมือนจะร้องไห้ แม่จึงได้แต่ส่ายหน้าแล้วขยับไปนั่งให้ห่างจากฉัน

"แกก็เข้าโรงเรียนทุกวันนี่ ไม่ลองเรียนอย่างอื่นเพิ่มเติมบ้างหรือ เรียนเต้นอะไรพวกนี้..."

"แม่ หนูเต้นเก่งมากเลยนะ! เพื่อนๆ ที่โรงเรียนเรียกหนูว่าขาแดนซ์"

"พอเถอะ หยุดพูดไปเลย"

스타와 나

ฉันชื่อฮาลียัน อายุสิบเจ็ดปี ตอนนี้กำลังเรียนอยู่ชั้น ม.ปลาย ฉันชอบวงฮาดสมาก ไม่ใช่สิ รักเลยต่างหาก ฉันรักฮาดส พ่อของฉัน เป็นอาจารย์สอนเทควันโด ฉันจึงได้ฝึกฝนร่างกายมาตั้งแต่เด็กๆ ร่างกาย ของฉันจึงแข็งแรงมากๆ ส่วนแม่ของฉันเป็นเจ้าของค่ายเพลง ฉันก็เลย มีเงินกินขนมมากินดิหนึ่ง

(ข้าวต่อไปคือข่าวความรักสี่ชมพูของคุณซอลจีจุนแห่งวงเซอร์เมส ครับ)

"ฮะ!?"

เสียงของพิธีกรที่พูดถึง 'ข่าวความรัก' ทำให้ฉันหยุดพูดแล้วหันไป มองทีวีทันที

"ซอลจีจุนเป็นเสื้อผู้หญิง ขาดผู้หญิงแล้วจะขาดใจตาย ถึงจะร้อง เพลงดีก็เถอะ แต่หน้าตาคงจะทำศัลยกรรมมาละสิ เซอ"

เซอร์เมสคือวงคู่แข่งของฮาดส แน่นนอนอยู่แล้วว่าฮาดสเก่งมาก จนเซอร์เมสเทียบไม่ติด แต่คนก็ชอบบอกว่าทั้งสองวงเป็นคู่แข่งกันเพราะ มีสมาชิกสามคนเหมือนกัน มันเป็นเรื่องที่ไม่ยุติธรรมเอาซะเลย เอา เทพบุตรฮาดสของฉันไปเปรียบกับพวกเจ้าซุงเง่าอย่างวงเซอร์เมสได้ ยังไง แฮ็~

"แต่ยังงั้นเซอร์เมสก็อยู่ในสังกัดของแม่นะ จะพูดอะไรก็เกรงใจ แม่บ้าง"

แล้วเซอร์เมสก็ยังเป็นศิลปินในสังกัดของแม่ฉันอีก เริงจริงๆ ให้ ตายสิ!

ถ้าฮาดสของฉันเป็นศิลปินในบริษัทของแม่ละก็ ฉันก็คงจะได้เจอ พวกเขาบ้าง... อาจจะได้เจอกันโดยบังเอิญตอนที่ฉันไปช้อปปิ้งแม่ และ ยิ่งไปกว่านั้นอาจจะเกิดความรักสี่ชมพูขึ้นก็ได้ ว้าว!

แค่คิดก็อารมณ์ดีแล้ว แต่รูปของซอลจีจุนที่อยู่บนจอทีวีนี่สิ โอ๊ย! อารมณ์บูดเลย แหะวะ!

"แม่ ดูแลพวกนั้นให้ดีๆ หน่อยสิ ดูฮาดสของหนูเป็นตัวอย่างนะ

ไม่เคยมีข่าวรักๆ ใครๆ อะไรเลย ช่างเป็นเทพบุตรที่ใสสะอาดจริงๆ แม่ดูแลเซอร์เมสหน่อยนะ อย่าให้มีข่าวอะไรอย่างนี้ออกมาอีก เพราะหนูไม่อยากเห็นหน้าพวกนั้นบนจอทีวี พวกเรียกร้องความสนใจ!"

"อืม แม่ก็คิดเรื่องนี้อยู่เหมือนกัน"

แม่หยุดซักผ้าแล้วหันมาพูด

"แม่ก็เลยจะให้พวกเซอร์เมสมาอยู่ที่บ้านของเรา"

"อืม ก็ดีนะ เพราะคนพวกนั้นต้องการการดูแล... อะไรรนะ แม่ว่าอะไรนะ!?"

"ก็หมายความว่าตามที่พูดนั่นแหละ แม่จะให้พวกเซอร์เมสมาอยู่ที่บ้านของเรา"

หนูฉันทไปรีเปลา! แม่จะพาพวกเซอร์เมสส่งเง้านั้นมาอยู่ที่บ้านเราอย่างนั้นหรือ

"แม่ เมื่อก็แม่ว่าอะไรรนะ แม่ล้อเล่นใช่ไหมละ คำหนูใช่ไหม! แค่นี้หนูก็ขลุกลแล้วนะ"

"ล้อเล่นอย่างนั้นหรือ แม่เคยเอาเรื่องอย่างนี้มาล้อเล่นด้วยหรือ ฟรุ้งนี้พวกเขาจะย้ายมา แล้วพวกเขาก็จะย้ายไปเรียนที่โรงเรียนเดียวกับแกด้วย เพราะฉะนั้นแกต้องดูแลพวกเขาให้ดี อย่าให้พวกผู้หญิงมายุ่ง..."

คนที่กำลังพูดพร้อมกับทำสีหน้าราบเรียบคนนี้ใช่แม่ฉันจริงๆ รีเปลา โอ๊ย! ตายแล้ว ฉันต้องเจอหน้าพวกเซอร์เมสทุกวันหรือเนี่ย ไม่อยากจะเชื่อเลย

"ไม่!"

ฉันตะโกน

"ไม่! หนูไม่เอา! หนูไม่ชอบวงเซอร์เมส แต่ที่อึ้งหนูก็ยังไม่อยาก จะเรียกให้เป็นอับมงคลกับปาก ไม่! มาอยู่บ้านเราจ้ะหรือ ไม่ได้! แม่! พวกนั้นกับหนูอายุเท่ากันนะ หนูอายุสิบเจ็ด เปรียบเสมือนดอกไม้แรกแย้ม ส่วนพวกนั้นอายุสิบเจ็ด จะให้เปรียบก็เหมือนหมาป่าคึกคะนอง แม่จะให้ดอกไม้สวยๆ กับฝูงหมาป่าอยู่ในถ้ำเดียวกันนั้นหรือ? แล้วถ้าหมาป่าทำร้ายดอกไม้ล่ะจะทำยังไง? แม่ไม่เป็นห่วงหนูเลยหรือ!"

스타와 나

"ต่อให้ผู้ชายสิบคนทำร้ายแก แกก็จัดการพวกนั้นจนราบเป็นหน้ากลอง แกมีวิชาป้องกันตัวไม่ใช่หรือ"

อึ้ง!

"ไม่รักแม่แล้ว! หนูไม่ช่วยแม่หรือ! จะมาอยู่บ้านเราก็เชิญตามสบาย แต่หนูจะไม่เสวนาด้วยหรือค หน้าพวกนั้นหนูก็จะไม่มอง!"

"ลียัน"

"ทำไม! เรียกทำไม!? ตอนนั้นแม่ไม่ใช่แม่หนู! ตั้งแต่นี้ไปหนูจะเรียกแม่ว่าป้า! แม่คือป้า! เรียกทำไมหรือค ป้า!"

"ก็ได้ ตอนนี้อะก็ไม่ต้องกังวลกันแล้ว เพราะฉะนั้นฉันก็คงจะไม่ต้องให้ค่าขนมแก่นะสิ ก็ดีเหมือนกัน ไม่เปลือง โหะๆ"

เฮือก! เงิน... เงินค่าขนม ลืมไปเลยว่าแม่คืออู่ข้าวอู่น้ำของบ้านเรา

"อะๆๆ ยังไงแม่ก็คือแม่วันยังค่ำ ไม่ว่าจะยังไง แม่ก็คือแม่ของหนู อะๆๆ ฮ่าๆๆๆ"

"โหะๆ พุดจริงหรือ"

"จริงจะแม่"

"ถ้าอย่างนั้นลูกสาวแม่จะต้องเชื่อฟังคำที่แม่บอก เข้าใจมั๊ย"

โธ้ย! ผู้หญิงคนนี่กำลังพุดอะไรเนี่ย...

"อะ เข้าใจจะ"

"อู๋ตาย! ฉลาดมากเลย ลียัน พรุ่งนี้พวกเฮอร์เมสจะมาบ้านเรา แกต้องต้อนรับพวกเขาให้ดี อย่าทำหน้าบึ้งหรือแกล้งอะไรเด็ดขาด ไมอย่างนั้นล่ะก็..."

เฮือก!

"อดเงินค่าขนม"

อา เรื่องที่ฉันเคยไม่อยากให้เกิดขึ้นกำลังจะกลายเป็นเรื่องจริง...

ฉันต้องดูแลพวกเฮอร์เมส วงเงาที่เป็นคู่แข่งกับวงฮาเดสของฉันนะหรือ! ฉันต้องดูแลพวกนั้นนะหรือ!

ฉันนอนมองรูปอิวาน หนึ่งในสมาชิกวงฮาเดสที่ติดอยู่บนผนังห้อง

จนผลอหลับไป แล้วเซอร์เมสก็มาปรากฏตัวในความฝัน

'เรามาคู่ด้วยกันเถอะนะ อยู่ด้วยกันเถอะ'

พวกเขาเซอร์เมสพูดพลางเดินตามหลังฉัน ฉันไม่สนหรอก ฮาเดส
เท่านั้นที่อยู่ในหัวใจของฉัน

อา อีวาน ทำไมโชคชะตาของเรามันช่างน่าเศร้าอย่างนี้ ทำไม
เราสองคนถึงเอื้อมมือหากันไม่ได้ ทำไม... ทำไม

ช่างเหมือนนิยายเรื่องโรมิโอกับจูเลียตจริงๆ

ความรักอันน่าเศร้าของอีวานแห่งตระกูลฮาเดสและฮาลีอันแห่ง
ตระกูลเซอร์เมส

พระเจ้า ได้โปรดทำให้เราสองคนได้ครองรักกันด้วยเถิดค่ะ! นะคะ!?

ยามเข้าอันย่าแยม

วงเซอร์เมสทำให้ฉันต้องตื่นขึ้นมาด้วยอาการหงุดหงิด แกรมฮยอนมี
ที่นัดเอาไว้ว่าจะไปโรงเรียนด้วยกันดันผิคนัดแล้วก็ปิดมือถือหนีอีก ฉัน
ก็เลยต้องเดินไปโรงเรียนคนเดียว อารมณ์จึงบูดยิ่งกว่าเดิม

ฮะ นั่นมันพวกนักร้องในหมู่บ้านนี่

"นี่ไอ้หนู ถ้าไม่อยากเจ็บตัว ก็แบ่งเงินของแกมาให้พวกฉันบ้างสิ"

"ใช่ พวกฉันไม่อยากฆ่าไอ้หนูที่อยู่ในหมู่บ้านเดียวกัน ดูท่าทางแก
คงจะมีเงินเยอะนะ หยิบกระเป๋าใส่ตังค์ออกมาสิ พวกฉันหิวจนต้องก๊ว
หมดแล้ว"

"แกคงจะรู้นะว่าเวลาที่ท้องหิวนะ มันทรมานขนาดไหน..."

พวกนักร้องกำลังล้อมผู้ชายคนหนึ่งที่ใส่ชุดนักเรียนโรงเรียนเดียวกับฉัน

เฮ้อ อารมณ์กำลังบูดอยู่พอดีเลย ต้องเข้าไปสั่งสอนไอ้พวกก๊วยชะ
หน่อยแล้ว

ฉันกำหมัดแน่นแล้วเดินปรีเข้าไปหาพวกนักร้อง พวกมันมีกันสี่คน

"ถ้าหิวมากก็อดตายไปซะสิ"

ฉันปล่อยหมัดใส่หน้านักร้องคนหนึ่งจนมันหงายหลังล้มไป อ่อนหัด

스타와 나

ชะมัด...

หลังจากนั้นฉันก็หันไปมองไอ้สามคนที่เหลือ พวกมันกำลังทำหน้า
งุนงง

"นั่งบ้า!!"

"นั่งบ้า...นั่งเหวอ"

"เออ นั่งเตี้ย..."

"นั่งเตี้ย...นั่งเหวอ..."

เรียกฮาสิยันว่านั่งเตี้ยนั่งเหวอ ฉันเพิ่งเรียนอยู่ ม.ปลาย ปีหนึ่งเอง
นะ เขาเรียกว่าวัยกำลังโตเว้ย! คำว่าเตี้ยทำให้ฉันโกรธมาก ฉันจึงปล่อย
หมัดใส่สามคนนั้นไม่ยั้งจนในที่สุดพวกมันก็แพ้

"ฝากไว้ก่อนเถอะ!"

พูดจบ พวกมันก็รีบเดิน

เออ ฝากไว้ก่อน ฝากไว้ก่อน! นั่นเป็นคำพูดที่ฉันอยากพูดมาก! โธ้ย
เตี้ยบ้าเตี้ยบออะไรล่ะ! ผู้หญิงตัวสูงต่างหากล่ะที่ดูเป็นตัวประหลาด!?
ให้ตายสิ อารมณ์เสียจริงๆ

"ลียัน ยอดไปเลย"

เสียงนี้...

"ชอวอนมินเหวอ"

วอนมินกำลังหัวเราะ

วอนมินคือเพื่อนของตัวเอง ตอนเด็กๆ เขาเรียนเทควันโดกับฉัน
เขาจึงเป็นคนที่ร่างกายแข็งแรงมากถึงขนาดที่ต่อຍกระเบื้องหลายแผ่นให้
แตกได้อย่างสบาย แต่ปัญหาก็คือหัวใจของเขาอ่อนโยนเกินไป แฮ่~

เขาไม่ยอมตอบโต้พวกที่เข้ามาแกล้งเขา เขาเลือกที่จะเป็นฝ่ายถูก
กระทำ หน้าตาของเขาน่ารัก ดวงตากลมโต จึงถูกแกล้งบ่อยๆ แต่เขาก็
ไม่เคยตอบโต้กลับไปแล้วสักครั้ง

ไม่รู้ว่าใจดีหรือใจกันแน่...

"ฮะๆ ต่อຍชะแรงเลยนะเมื่อกี้ ไปโมโหอะไรมาเหวอ"

"นั่นไม่ใช่ปัญหาหรอก! นายหัดจัดการกับไอ้พวกก๊วยบ้างนะ หมู่บ้าน

ของเราจะได้ไม่มีคนเลวๆ!!"

"คือว่าฉันเป็นคนจิตใจดีนะ"

"จิตใจดีบ้างบอกคนแตกอะไรละ เฮ้อ...ฉันจะแก้ก็เพราะนายนี้แหละ"

"ไม่เป็นไรหรอกนะ เธอน่ะต่อให้แก้ยังไงก็สวย"

"ขอบใจ"

"ฮะๆ ว่าแต่...ลียัน"

"เรียกทำไม คนยิ่งอารมณ์ไม่ค่อยดีอยู่ด้วย!"

"คือว่า...เราสายแล้วนะ"

"ว่าไงนะ!?"

พอก้มลงมองนาฬิกา แอปโตมอยี่สิบแล้ว

อ้อ! ถ้าถูกสารวัตรนักเรียนจับได้ละก็ตายแน่ๆ แต่ทำไมออนมินถึงทำหน้าที่ไม่รู้ร้อนรู้หนาวอย่างนี้ละ

"เฮ้ย! วิ่งเร็ว"

ในที่สุดเราก็ถูกสารวัตรนักเรียนจับได้ เราสองคนจึงต้องเดินเปิดรอบสนามกีฬาห่ารอบก่อนจะเข้าห้องเรียน

เป็นความผิดของวงเฮอร์เมสแท้ๆ...

"นี่! คังฮยอนมี ทำไมเมื่อเข้าถึงผิดนัด บอกมานะ!?"

ฉันเดินบ่นเข้ามาในห้อง แล้วก็เห็นฮยอนมีกำลังคุยกับเพื่อนคนอื่นอย่างสนุกสนาน เสียงตะโกนของฉันทำให้ฮยอนมีเงยหน้าขึ้นมาอึ้ง

"ฉันส่งข้อความไปบอกแล้วนี่..."

"ข้อความบ้างอะไรกัน!? ไม่เห็นได้รับเลย!!"

"ฉันส่งไปจริงๆ นะ ลองเปิดมือถือดูอีกที"

"ก็ได้! ถ้าไม่มีข้อความละก็ เธอตายแน่"

"ฮือ"

พอหยิบมือถือขึ้นมาดู ฉันก็พบกับข้อความที่ได้รับจากคนที่ชื่อ (ยัยชีหมา)

(พรุ่งนี้ฉันไปก่อนนะ วันนี้มีตรวจผม ต้องไปโรงเรียนก่อนที่สารวัตร

//

스타와 나

นักเรียนจะมา ผันดินะ ยัยโก๊ะ)

ยัยชีห์มานี่ใครกัน... อ๊ะ! เมื่อวานฉันเปลี่ยนชื่อฮยอนมีเป็นยัยชีห์มานี่นา

"มีรีเปล่า"

"ไม่ ไม่มี!"

"ไหนเอามาดูซิ"

"หลบไป!"

ฉันผลักฮยอนมีแล้วรีบเอามือถือใส่กระเป๋า ฮยอนมีจึงส่ายหน้าอย่างแข็งๆ

"ยัยโก๊ะ"

"อะไร! หุบปากแล้วก็เตรียมตัวเรียนกันได้แล้ว ทำไมส่งเสียงหนวกหูกันแต่เข้าอย่างนี้นะ! เฮ้อ~"

ขณะที่ฉันกำลังพาลใส่เพื่อนๆ ในห้อง ใครบางคนก็ตบหัวฉัน ฉันจึงรีบหันไปมองทันทีแล้วก็ได้พบกับอาจารย์ ฮะๆๆ

"อาจารย์..."

"ฮาลิยัน ตอนนีเอนั่นแหละที่ส่งเสียงหนวกหูที่สุด รีบไปนั่งที่ซะ!"

"ค่ะ"

ฉันเดินไปนั่งข้างๆ ฮยอนมีที่เดินกลับไปนั่งที่ตั้งแต่เมื่อไหร่ก็ไม่รู้ ไม่บอกฉันสักคำ

"คังฮยอนมี เซอะ"

"ได้ยินนะ ฮาลิยัน"

เสียงของอาจารย์ทำให้ฉันรีบหุบปากแล้วมองฮยอนมี

ฮึ! ฉันผิดตรงไหน แคเสียงดังเท่านั้นเอง!

"ทำไมอารมณ์เสียตั้งแต่เข้าล่ะ"

"ถ้าเธอรู้นะ เธอจะอารมณ์เสียเหมือนฉัน"

"ทำไมเธอ"

"เฮ้อ..."

ฉันถอนหายใจแล้ววางมือบนไหล่ของฮยอนมี

"ฉัน...จะหนีออกจากบ้าน"

"นี่"

"การหนีออกจากบ้านคือวิธีที่ดีที่สุด"

"ทำไมถึงต้องหนีออกจากบ้านล่ะ ไม่สมกับเป็นเธอเลยนะ"

"ฮยอนมี"

"ว่าไง"

"ฉัน...จะต้องอยู่ร่วมบ้านกับวงเซอร์เมส"

"..."

"..."

"ล้อเล่นใช่ไหม"

"ไม่ได้ล้อเล่นนะ เธอได้ข่าวรักๆ ใครๆ ของซอลจีอุนรีเปล่า"

"ฮือ แล้วหมอนั้นมาเกี่ยวอะไรกับเธอล่ะ"

"ก็นั่นไงล่ะ! ฉันก็อยากรู้เหมือนกัน! หมอนั้นมีข่าวเรื่องรักๆ ใครๆ แม่จึงต้องดูแลเป็นพิเศษ แม่ก็เลยให้พวกนั้นมาอยู่ที่บ้านฉัน! แงๆ แถม ยังย้ายมาเรียนที่นี้อีก ฉันเกลียดแม่!"

"ไม่อยากจะเชื่อ..."

ฮยอนมีทำหน้าที่เครียด สวมกับที่เป็นเพื่อนรักของฉันและแฟน พันธุ์แสบฮาเดสจริงๆ

"แล้วจะทำยังไงดีล่ะ!?"

"ไม่รู้สิ ไม่รู้ อ่า แท้จริงๆ ทำไมแม่ต้องดูแลวงเซอร์เมสด้วยนะ!"

"เอาล่ะลียัน เรื่องมาถึงขนาดนี้แล้ว เธอคงจะแก้ไขอะไรไม่ได้ เธอมาอยู่บ้านฉันก็ได้นะ"

"เอางั้นหรอ"

"ฮือ การต้องอยู่บ้านเดียวกับเซอร์เมสเป็นเรื่องที่เลวร้ายมากเลยนะ"

"แงๆ อยากจะร้องไห้"

ฮยอนมีรู้ใจฉันจริงๆ หลังจากที่คิดถึงเรื่องหนีออกจากบ้านอย่าง เคร่งเครียด การเรียนก็จบลง

스타와 나

ถ้ากลับบ้านไปต้องเจอพวกนั้นสินะ ให้ฉันนั่งเรียนต่อยังจะดีซะกว่า
โดย...

ถ้าจะหนีออกจากบ้าน ก็ต้องกลับบ้านไปเก็บข้าวของและเอาเงิน
เสียก่อน ฉันจึงต้องกลับมาที่บ้านอย่างไม่มีทางเลือกโดยมีเฮยอนมี
ตามมาส่ง

ทำไมบ้านถึงได้เรียบเชียบอย่างนี้ละ ถ้ามีคนย้ายมาก็คงต้องเสียดังดี
หรือว่าพวกเฮอร์เมสยังมาไม่ถึง

เฮ้อ... โชคดีไป ฉันต้องรีบเก็บข้าวของ หยิบเงินแล้วออกมาให้เร็ว
ที่สุด

ฉันค่อยๆ เปิดประตูอย่างระมัดระวัง แม่คงจะอยู่ที่ออฟฟิศ ส่วน
พ่อก็คงจะอยู่ที่โรงยิม รีบเก็บของแล้วออกมาดีกว่า จะได้ไม่ต้องเจอหน้า
พวกเฮอร์เมส

ขณะที่ฉันกำลังถอดรองเท้า...

"อะไรเนี่ย ยัยมะขามข้อเดียวนี้เป็นลูกสาวของท่านประธานนั่นหรือ"

ฉันได้ยินเสียงอันทุเรศ มะ...มะ...มะขามข้อเดียวอย่างนั้นหรือ?!

ฉันกัดฟันแน่นแล้วเงยหน้าขึ้นมอง บันกาสวี หัวหน้านางเฮอร์เมส

กำลังยืนอยู่ตรงหน้าฉัน อ้าก! ไผลมาได้ไงเนี่ย!?

"นี่ว่าลูกสาวของท่านประธานจะสวยซะอีก ไร้..."

ฉันตัวแข็งทื่อ ปกติแล้วเวลาอยู่ในทีวีหมอนี่เป็นคนที่สวยงามและ
อ่อนโยนต่อผู้หญิงมาก แต่ตัวจริงกลับกลายเป็นคนละคน

ให้ตายสิ! แล้วตัวนายวิเศษสักแคไหนเชียว!!

"นาย..."

"นายนั่นหรือ เธอดูเหมือนยังเป็นเด็ก ม.ต้น อยู่เลยนะ เรียกว่า
ไอป้าสิ"

"นี่!!"

"อะไร"

หมอนี่ตอบกลับฉันได้อย่างทันควัน ดูท่าทางจะเป็นคนที่ไม่ธรรมดา
โอ้ย! เช็งจริงๆ เช็งมากๆ อยากต่อยขากรรไกรหมอนี่ให้หักจนพูดไม่ได้